

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 218/2019-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2713/2, Prešov, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 439/2017 z 26. novembra 2018, ako aj jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 439/2017 z 26. novembra 2018 a jemu predchádzajúcim postupom porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 439/2017 z 26. novembra 2018 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 415,51 € (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 218/2019-10 zo 4. júna 2019 prijal v prvom senáte zloženom zo sudkyne Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 439/2017 z 26. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Podľa dodatku č. 1 k rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu 16. októbra 2019 v súlade s jeho čl. X bodom 7 vydané rozhodnutia o prijatí návrhu na ďalšie konanie prerokujú tieto senáty v pôvodnom zložení platnom od 26. apríla 2019 do 16. októbra 2019, teda sudkyňa Jana Baricová (predsedníčka senátu), sudca Miroslav Duriš a sudca Mojmír Mamojka (sudca spravodajca).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 23. septembra 2013 na Okresnom súde Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“)

domáhala zaplata sumy vo výške 36 240,81 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 111/2014-127 z 10. septembra 2015 konanie v časti o zaplata sumy vo výške 688,93 € zastavil, žalobu v časti o zaplata sumy 35 551,88 € zamietol a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 Co 1085/2015-143 z 29. novembra 2016 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 6 C 111/2014-255 z 31. mája 2017 tak, že okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke sumu vo výške 16 821,65 € s príslušenstvom, žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 7,16 %. Aj proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že rozsudok okresného súdu opätovne zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľka poukázala na § 390 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Podľa jej názoru z uvedeného ustanovenia Civilného sporového poriadku explicitne vyplýva povinnosť odvolacieho súdu po splnení uvedených podmienok rozhodnúť vo veci samej. Keďže krajský súd opomenul aplikovať povinnosť vyplývajúcu z daného ustanovenia, sťažovateľka konštatovala, že napadnutým uznesením krajského súdu tak došlo k priamemu porušeniu § 390 CSP, a tým súčasne k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd postupoval v zjavnom rozpore s civilným procesným kódexom a jeho rozhodnutie tak možno považovať za nezákonné a svojvoľné, čím sťažovateľka považuje porušenie svojich práv za dostatočne odôvodnené.

4. Nadväzujúc na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej rozhodol, že jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu porušené boli. Domáha sa aj zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu

a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, priznania finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a písomné stanovisko s'ťažovateľky

5. Predseda krajského súdu sa k obsahu ústavnej s'ťažnosti vyjadril podaním sp. zn. Spr 135/19 z 30. septembra 2019, v ktorom súhlasil s upustením od ústneho pojednávania v danej veci a zároveň k meritu veci v podstatnom uviedol:

„... Po oboznámení sa s obsahom podanej ústavnej s'ťažnosti... uvádzam, že podanú s'ťažnosť považujem za neopodstatnenú a nedôvodnú. Nezdieľam právny názor s'ťažovateľa uvedený v podanej s'ťažnosti... Rozhodnutie odvolacieho súdu... považujem za správne a zotrvávam na právnych záveroch, ktoré sú v dôvodoch namietaného rozhodnutia obsiahnuté. Súčasne poukazujem na čl. 24 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď v priebehu konania vyšli najavo nové skutkové okolnosti, ktoré bolo potrebné inak právne posúdiť (a vo svetle uvedeného i zopakovať rozsiahle dokazovanie presahujúce obsah odvolacieho konania tak, ako bolo súdu prvej inštancie napokon uložené v čl. 38 napadnutého rozhodnutia) s poučením, že nejde o odklon od rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu. Pokiaľ s'ťažovateľ poukazuje na porušenie ust. § 390 CSP, odvolací súd uvádza, že aplikačná prax jednotlivých odvolacích súdov v tomto smere nie je jednotná...“

6. Na vyjadrenie predsedu krajského súdu písomne reagoval právny zástupca s'ťažovateľky, ktorý vo svojom písomnom stanovisku z 11. októbra 2019 doručenom ústavnému súdu 21. októbra 2019 v podstatnom uviedol:

„Krajský súd... vo svojom vyjadrení zo dňa 30.09.2019 uvádza, že považuje ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa za neopodstatnenú a má za to, že namietaným rozhodnutím... nedošlo ku porušeniu žiadnych základných práv a slobôd s'ťažovateľa. S'ťažovateľ s vyjadrením Krajského súdu... nesúhlasí.

Je celkom evidentné, že Krajský súd... priamo porušil explicitné znenie ustanovenia § 390 zákona č. 160/2015 Z. z. a v danom momentne je irelevantné, či aplikačná prax súdov

v tomto smere je alebo nie je jednotná - ako argumentuje krajský súd ..., i keď v tomto smere nepoukázal na žiadne iné rozhodnutie.

Znenie ustanovenia § 390 zákona č. 160/2015 Z. z. je jednoznačné, jasné a nepripúšťajúce žiadny rozdielny výklad, pričom zo strany Krajského súdu v Trenčíne došlo ku jeho zjavnému porušeniu.

Vzhľadom na to sťažovateľ naďalej trvá na svojej ústavnej sťažnosti a navrhuje, aby jej Ústavný súd SR v plnom rozsahu vyhovel...

Sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd SR v tomto konaní upustil od ústneho pojednávania...

Sťažovateľ týmto dopĺňa svoje vyčíslenie trov konania v V. článku svojej ústavnej sťažnosti o sumu vo výške 173,13 Eur + DPH vo výške 34,62 Eur a to za tretí úkon právnej služby v podobe tohto písomného podania (stanovisko k vyjadreniu zo dňa 11.10.2019) pri 1 úkone právnej služby vo výške 163,33 Eur + 1 x režijný paušál vo výške 9,80 Eur podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. “

7. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 už citovaný zákon o ústavnom súde, ktorý sa pri zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, použije aj na konania začaté do 28. februára 2019 (§ 246 ods. 1 a 2).

11. Predmetom ústavnej sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

14. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené

účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

15. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy) (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

16. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

17. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

18. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Poukazujúc na už uvedené ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou bolo preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľky dodržané a či sa náležité posúdenie jej veci odrazilo aj v náležitom odôvodnení namietaného rozhodnutia. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s priebehom súdneho konania vo veci sťažovateľky, sťažnostnou argumentáciou, ako aj obsahom vyjadrenia krajského súdu k ústavnej sťažnosti a stanoviskom sťažovateľky k tomuto vyjadreniu sústredil svoju pozornosť na posúdenie možnosti porušenia označených práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s opomenutím aplikácie § 390 CSP krajským súdom v odvolacom konaní.

20. Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

21. Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

22. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že nová zákonná úprava civilného procesu účinná od 1. júla 2016 prirodzene so sebou priniesla nutnosť riešenia aplikačných otázok novokoncipovaných zákonných pravidiel postupu všeobecných súdov v civilnom sporovom, mimosporovom i správnom súdnom konaní. Je potrebné zdôrazniť, že riešenie aplikačných otázok vyvstávajúcich z novej právnej úpravy primárne patrí do právomoci všeobecných súdov a akýkoľvek zásah ústavného súdu vo vzťahu k riešeniu týchto otázok je limitovaný zistením závažného procesného excesu zo strany všeobecných súdov majúceho za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu.

23. Preto aj v posudzovanom prípade ústavný súd sústredil svoju pozornosť na prípadnú existenciu takéhoto procesného excesu v postupe krajského súdu, keď tento napriek výslovnému príkazu obsiahnutého v § 390 CSP, aby vo veci sám rozhodol (keďže išlo o odvolací prieskum nového rozsudku prvoinštančného súdu po zrušení jeho skoršieho rozsudku v odvolacom konaní), vo veci sám nerozhodol, ale odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. Podstatnou otázkou v danej veci je aplikácia § 390 CSP účinného od 1. júla 2016 v odvolacích konaniach, v ktorých bolo odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu podané v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. pred 1. júlom 2016 v spojení s dostatočnosťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k tejto otázke.

25. Ústavný súd konštatuje, že absencia čo i len minimálneho odôvodnenia (ne)aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku v napadnutom uznesení krajského súdu je takým závažným nedostatkom napadnutého uznesenia, ktorého intenzita sama osebe zakladá namietané porušenie sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to napriek tomu, že posudzované

uznesenie krajského súdu nie je konečným rozhodnutím vo veci. Samotná výroková časť napadnutého uznesenia vybočuje z rámca ústavnej konformity bez ohľadu na to, že krajský súd dodatočne vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti vysvetľuje aj dôvody, prečo takto postupoval.

26. Ústavný súd dáva do pozornosti aj odbornú právnickú publikáciu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1307, Duditš – *„Pokiaľ sa súd prvej inštancie aj v poradí druhým rozhodnutím, resp. konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dopustí takých procesných pochybení, ktoré by inak boli dôvodom na zrušenie v poradí druhého rozhodnutia (§ 389), musí ich odvolací súd sám odstrániť alebo napraviť v odvolacom konaní. To znamená, že bude jeho povinnosťou preskúmať splnenie procesných podmienok, napraviť prípadné nedostatky v procesnom postupe, ktorým súd porušil právo strany na spravodlivý proces, či doplniť alebo zopakovať dokazovanie (porovnaj komentár k § 384). Na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania musí odvolací súd nariadiť odvolacie pojednávanie (§ 385)“* a tiež článok zo 17. augusta 2017 zverejnený na internetovej stránke najpravo.sk: *„Nostalgia sudcov za ustanovením § 221 O. s. p.?“*.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd uzatvára, že opomenutie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia v napadnutom uznesení, zakladá danosť takého procesného excesu, v príčinnej súvislosti s ktorým bolo porušené sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne ústavný súd rozhodol už napr. vo veciach sp. zn. I. ÚS 570/2017, III. ÚS 379/2017, I. ÚS 227/2018 a III. ÚS 5/2018).

V.

Zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a ústavný príkaz opätovného konania vo veci

28. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

29. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

30. V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

VI.

Finančné zadost'učinenie

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

32. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 1 000 € aj z dôvodu, že jej spor sa týka jej podnikateľskej činnosti a od žalovaného požaduje sumu v nemalej výške.

33. Ústavný súd pri rozhodovaní otázky priznania finančného zadost'učinenia aplikoval zásadu spravodlivosti, zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

34. Ústavný súd finančné zadost'učinenie sťažovateľke nepriznal, pričom vychádzal z toho, že po vyslovení porušenia základných práv sťažovateľky na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie sa náprava dosiahne zrušením napadnutého uznesenia krajského súdu, vrátením veci na ďalšie konanie a tým, že krajský súd je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom ústavného súdu.

VII.

Trovy konania

35. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Právny zástupca sťažovateľky vyčíslil trovy právneho zastúpenia sumou 415,51 € (t. j. 2. úkony právnej služby s DPH) a za tretí úkon plus režijný paušál s DPH požadoval sumu dovedna 207,78 €.

36. Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom JUDr. Dušanom Remetom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní

pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2019 je tak 163,33 € a hodnota režijného paušálu je 9,80 €. Za tretí úkon právnej služby uskutočnený v roku 2019 (vyjadrenie sťažovateľky z 11. októbra 2019 k stanovisku krajského súdu) ústavný súd trovy nepriznal, pretože neobsahovalo nové skutočnosti, ktoré by mu neboli známe z ústavnej sťažnosti.

37. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia v sume 415,51 € je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu